

B2-páholy

Most, hogy kerek évfordulóm közeledik, és egyre többet és egyre többen foglalkoznak velem, kénytelen vagyok én is elkezdni a magammal való foglalkozást, noha soha nem tartozott a kedvenc elfoglaltságaim közé. A legfontosabb, hogy az ember ne felejtse! Annak idején, és ez a fordulat egyre többször kell elhangozzék a beszélgetéseim során, egy hatvanéves ember nemcsak hogy öregnek tűnt fel számomra, huszonéves egyetemista számára, de fölöslegesnek, időben túlhaladottnak, konzervatívnak, tehernek, halálba tartónak stb., és még jó, ha nem szántam. Most, hogy vésszesen közelít hozzám a hatvan, az akkori szememmel kezdem figyelni magamat, könyörtelenül, de nem hősiés pózból, hanem gyáva önvédelemből: ha már az éveim számát nem is tudom megváltoztatni, legalább az öregség kellemetlen – és másoknak ellenszenves – tüneteit faragjam le magamról mindaddig, amíg tudom.

Az öregedés sok jele közül az egyik legbiztosabb, hogy az ember nem érti az új dolgokat, jelenségeket, de pontosabb, ha azt mondjuk, nincs hozzájuk befogadókészsége. Elfáradt a rugalmassága, nyitottsága gyanakvássá és elfordulássá torzul. Ezeket, igen, ezeket a csontosodó reflexeket kell kiirtanom magamból, határoztam el, és amíg tehetem, meg kell őriznem a nyitottságomat. Félre az előítéletekkel! – fősteném kövér piros betűkkel hatalmas transzparenszre, ha még avangárd költő lennék.

Meglehető dolog következik most itt. Elnézést fogok kérni egy általam ismeretlen embertől, akit Simon Mártonnak hívnak. Nem találkoztunk, nem írtam róla rosszat, nem mondtam róla rosszat, de rálegyintettem, amikor beszéltek róla, úgy, hogy nem tudtam, kire/mire legyintek rá. Csak annyit tudtam, hogy slam poetryt (is) művel. Utólag meg kell állapítanom, ez már az öreg(ebb)ek jellegzetesen ostoba gesztusa. Amihez nem értenek, amit túlságosan extravagánsnak találnak, arra rálegyintenek. Slam poetry. Tudom, hogy mi az, sokat hallottam róla, arról is vannak sejtéseim, hogy ez nálunk a rap-poetryvel erősen átfedi egymást, de ilyen koncerten még nem voltam, talán a youtube-on néztem meg egy-két slam-produkciót, és nem lettem tőlük okosabb vagy tájékozottabb.

Egy pécsi író-olvasó találkozó végén mondtam a szemben ülő diákoknak, hogy szerintem mindegy is, milyen költészet az, amit befogadnak, csak legyen költészet, mondják bár ünneplő ruhában fekete pulpitusok mögött, vagy reppeljék-hörögjék, ahogy azt a legmodernebbek szokták, s káromkodjanak is hozzá. Azt gondoltam, milyen megengedő vagyok, és még elégedett is voltam magammal. A találkozás végén odajött hozzám egy kis fickó, és azt mondja, nem tetszett nekem, ahogy a slam poetryről tetszett beszélni, mert az egy nagyon komoly költészeti forma, ne legyingszen, ma is lesz nálunk egy koncert, és biztosan ott leszünk pár százan. Ezen elgondolkodtam. Pár százan. Hiszen ez nagyszerű! A költészet ismét rátalált a közönségére, pontosabban, a közönség a költészetre. Olvastam a Bárkában Simon Márton interjút, okos és átgondolt válaszokat adott, és feltételezem, hogy költőként sem lehet kókler, mármint, slam-költőként sem az. Virágozzék minden madár, mondták a hippik virágmintákkal borított ingekben, nadrágokban, csókkal és virággal a szájukban, LSD-től vagy marihuánától halálosan betépvé. Virágozzék! A mai slammereket tehát nagyon is meg kell becsülnünk, a legyintés avagy a lenézés helyett. Tágítják a költészet horizontját, megtalálják azt a természetes színpadi formáját, amelyet az egyéb költészeti formáknak soha nem sikerült, belefoglalni az előadó-művészetbe, ilyen módon természetesen műfajteremtés ez, a javából. Barátaim, nem tudok okosakat hozzátenni az

eddig vallomáshoz. Járjunk nyitott szemmel, akár hatvanévesek vagyunk, akár csak a húszat hajazzuk, ne irigykedjünk egymás sikereire és közönségére, lássuk meg a másokban az értéket, és becsüljük meg benne. Hm... Kicsit most megvakarom a fejem búbját. Mire meghalok, talán egészen megbölcösülök...

Zalán Tibor

E számunk szerzői

- Áfra János** (1987) – költő, művészeti író, Debrecenben
- Arató Györgyné Kraszteva Tatjana** (1957) – szakfordító, szaktolmács, Budapest
- Balázs Géza** (1959) – nyelvész, néprajzkutató, egyetemi tanár, Budapest
- Bende Tamás** (1990) – egyetemi hallgató, Budapest
- Bertalan Tivadar** (1930) – festő, grafikus, író, díszlettervező, Budapest
- Vaszilij Bogdanov** (Bogdán László) (1948) – költő, író, újságíró, Sepsiszentgyörgy (Románia)
- Bottyán Gergely** (1977) – nyelvész-szakfordító, szerkesztő, Budapest
- Csik Mónika** (1978) – költő, szerkesztője, Kispiac-Szabadka (Szerbia)
- Csillag Dóra** (1985) – kritikus, Budapest
- Elek Szilvia** – zongora- és csembalóművész, zeneszerző, író, szerkesztő, Nagykövácsi
- Erdélyi Z. János** (1947) – költő, műfordító, Szekszárd
- Faragó Laura** (1949) – énekművész, népdalénekes, zenepedagógus, Budapest
- Farkas Wellmann Endre** (1975) – költő, szerkesztő, Gyergyóalfalu (Románia)
- Finy Petra** (1978) – író, költő, Budapest
- Hegedűs Imre János** (1941) – író, irodalomtörténész, Budapest/Bécs
- Hegedűs Réka** (1990) – egyetemi hallgató, Budapest
- Horváth László Xavér** (1944) – festőművész, Budapest
- Horváth Veronika** (1990) – költő, kritikus, Ikrény
- Iván Andrea** (1970) – tanár, műfordító, Budapest
- Jenei Gyula** (1962) – költő, tanár, szerkesztő, Szolnok
- Juhász Attila** (1961) – költő, kritikus, Győr
- Kemsei István** (1944) – költő, esszéíró, kritikus, Budapest
- Kétszery Józsefné** (1919) – nyugdíjas gépiprónő, Budapest
- Király Farkas** (1971) – költő, író, műfordító, szerkesztő, Budapest
- Király László** (1943) – költő, író, műfordító, Kolozsvár (Románia)
- Láng Gusztáv** (1936) – irodalomtörténész, kritikus, egyetemi tanár, Szombathely
- Dzseni Madzsarov** (1955) – etnológus, egyetemi docens, Szófia (Bulgária)
- Nina Madzsarova** (1959) – angoltanár, Szófia (Bulgária)
- Mechiat Zina** (1991) – egyetemi hallgató, Budapest
- Mészáros Urbán Szabó Gábor** (1978) – író, alkalmi kritikus, Győr
- Mező Hajnalka** (1978) – szociálpedagógus, művelődésszervező, Győr
- Mirk Klára** (1990), Budakeszi, egyetemi hallgató
- Nagypál István** (1987) – költő, író, szerkesztő, Bochnia (Lengyelország)
- Németh Dorka** – költő, kritikus, Budapest
- Pál Judit** (1976) – tanár, műfordító, Kaposvár
- Péntek Imre** (1942) – költő, kritikus, újságíró, Zalaegerszeg
- Pieldner Judit** (1975) – irodalomtörténész, kritikus, Csíkszereda (Románia)
- Pollágh Péter** (1979) – költő, író, esszéista, újságíró, Budapest
- Sebestyén Ádám** (1992) – egyetemi hallgató, Győr
- Sirokai Mátyás** (1982) – költő, zenész, műfordító, Budapest
- Szabó Tibor Benjámin** (1976) – író, szerkesztő, irodalomkritikus, Budapest
- Szappanos Gábor** (1962) – író, műfordító, szerkesztő, Budapest
- Székelyhidi Zsolt** (1973) – író, költő, zeneszerző, számítógépes grafikus, Budapest
- Szenkovics Enikő** (1974) – műfordító, Kolozsvár (Románia)
- Tinkó Máté** (1988) – egyetemi hallgató, Budapest
- Tomaji Attila** (1959) – költő, tanár, Zebegény
- Tóth Anikó** (1989) – kritikus, Budapest
- Tóth Ervin** (1987) – szabadfoglalkozású, Nógrád
- Varga Melinda** (1984) – költő, újságíró, Kolozsvár (Románia)
- Vincze Erika** (1988) – költő, Budapest
- Vörös Éva** (1961) – PR-menedzser, Budapest
- Wehner Tibor** (1948) – író, művészettörténész, Budapest
- Zalán Tibor** (1954) – költő, író, drámaíró, Budapest
- Zsigmond Benedek** (1975) – armenológus, Budapest
- Zsille Gábor** (1972) – költő, műfordító, Budapest